

KIKI VAN DIJK

TEXEL

Een vete tussen twee
families wordt levensgevaarlijk

THRILLER

Proloog

Het Marsdiep, maandag 15 december 2025

Haar sjaal waaide van haar hals. Haar donzen jas wapperde achter haar aan. De metershoge val ging langzamer dan ze dacht. Ze zweefde zelfs even. Toen raakten haar laarzen het water. Een klap op haar benen, een stekende pijn, misschien was haar enkel gebroken? Onmiddellijk sloeg de kou op haar borst. Ze hapte naar adem. Haar jas zoog zich vol water en het gewicht trok haar naar beneden.

Ze trappelde met haar voeten, hield met moeite haar hoofd boven de golven en zag de lampen van de boot verdwijnen in de mist. Een flikkerend rood licht links en een groen rechts. De achtersteven van de Texelstroom werd snel kleiner.

‘Help!’ riep ze, want dat is wat je doet als je overboord valt. ‘Help, hier ben ik!’

Een golf sloeg in haar gezicht. Zout prikte in haar ogen. Niemand kon haar horen, dat wist ze zeker. De zuidwestenwind joeg over het water, schuimkoppen stonden op de golven. Zelfs tijdens haar val was haar gegil al opgelost in het gestamp van de motor.

Hoe vaak had ze in haar leven de pont genomen? Sommige jaren zeker vier keer per week. Soms was het maar twee keer per maand. Maar gemiddeld was ze zeker één keer per week op de boot gestapt. Dat was dan minimaal tweeënvijftig keer per jaar. Keer vierentachtig levensjaren. Dat was dan... Verdorie, lukte het nu al niet meer om na te denken?

Ze probeerde op haar rug te gaan liggen. Drijven hield je langer vol dan trappelen of schoolslag. Dat leerde je vroeger bij schoolzwemmen al bij de eerste les. Maar haar spieren voelden stijf en bibberig en haar kleren werden steeds zwaarder. Haar laarzen was ze al verloren. Beter, die voelden als lood.

Met veel gespartel lukte het haar om zich om te draaien. Ze strekte haar armen en benen uit en probeerde als een zeester op de golven te blijven drijven. De lucht boven haar was donker en grijs, geen ster te zien. Af en toe zag ze alleen, heel vaag, een strook licht van de vuurtoren voorbij-schieten.

Het was Sijbren geweest die haar erop had gewezen dat de zwiepende straal van de Lange Jaap, de vuurtoren van Den Helder, net een verfstreek leek. Sindsdien had ze de luchten rond het eiland altijd als een canvas gezien. Soms met heldere, bijna abstracte vegen. Maar vaker als impressionistische vergezichten met tientallen blauwtinten, waar de kleur langzaam uit verdween.

Water golfde over haar gezicht en ze spuugde proestend het ruwe zout uit. De zenuwen in haar lichaam tintelden en

via haar aderen verspreidde de kou zich tot in haar tenen.

Net als drieënzestig jaar geleden. Tijdens een zware decemberstorm had Sijbren haar toen net op tijd uit de haven van Oudeschild gevist. Ze waren met een visserskot uitgevaren om opvarenden van het gestrande Duitse stoomschip Nautilus uit zee te halen. Maar ze keerden zonder drenkelingen terug en in de haven waaide ze ineens van de voorsteven. Meteen sprong haar man achter haar aan. Ze waren net een half jaar getrouwd.

‘Weet je nog, Sijbren?’ fluisterde ze. Ze zag zijn vlassige haren weer voor zich, zijn gejaagde blik. Ze voelde zijn warme adem op haar lippen. Zijn ruwe handen die haar droogwreven. ‘Ik bleef maar klappertanden.’

Vijftien jaar later viel hij van een bouwsteiger bij Hotel Duinroos, het vierde hotel dat ze samen hadden gekocht. Toen ze hem zag liggen, met zijn nek in een rare knik, had ze het meteen geweten.

‘Ik kon jou niet redden, lieverd.’

Ze zei het waarschijnlijk hardop, maar ze wist het niet zeker. Het leek alsof haar mond al bevroren was. Ze ging met haar tong over haar lippen en voelde niets meer. Ze proefde alleen het zilte, alsof ze Sijbren kuste nadat hij had gejut op het strand. Niet dat ze het roven van de aangespoelde spullen nodig hadden, of ‘eerlijk toe-eigenen’ zoals Sijbren de eeuwenoude traditie zelf noemde. Ze hadden het financieel altijd goed gehad, al hadden ze er keihard voor moeten werken.

Waarom dacht ze eigenlijk opeens alleen maar aan haar

man die al achtenveertig jaar dood was? Ze moest aan haar kinderen denken, zoals iedere moeder waarschijnlijk deed vlak voordat ze zou overlijden. Maar die van haar redden het wel alleen. Ze leefden al decennia zelfstandig. Daar had ze altijd op aangestuurd, misschien was ze daar zelfs te hard in geweest. Ze had haar jongens tot het uiterste gepusht. Misschien waren ze straks zelfs wel opgelucht als ze haar eindelijk kwijt waren. Zeker als ze erachter kwamen wat er ooit echt was gebeurd, wat al die jaren was verzwegen.

Nog een golf sloeg over haar heen. Ze ging kopje-onder, trappelde wild met haar benen en draaide moeizaam weer op haar rug. Ze zat nu in de fase van koude onbekwaamheid. Ze had het vanochtend nog opgezocht. Het zeewater in het Marsdiep was zes graden, uitzonderlijk koud voor december. Je lichaam hield het in deze fase maximaal een half uur vol, daarna zou ze bewusteloos raken. Maar als bejaarde dame ging dat vast sneller. Voordat de Texelstroom op het eiland aankwam, zou ze al verdronken zijn.

Het gezicht van Sijbren doemde weer op en ze dacht aan Flip. Haar enige kleinkind, dat zo sterk op zijn opa leek. Net zo rossig, soms warrig en teruggetrokken, maar vooral volkomen vergroeid met het eiland. Alsof hij schutkleuren droeg. Hij kende elk zandpad, elke vogelsoort, elke boerderij bij naam en wist zelfs alle overgebleven bunkers blindelings te vinden. Hij bewoog mee met de seizoenen, trotseerde de ijzige winterstormen in een korte broek en als het toeristenseizoen begon, stond hij als eerste achter

de receptie van De Lindeboom, hun grootste hotel.

Ze zou alleen Flip missen, als ze heel eerlijk was. En misschien was hij ook de enige die háár zou gaan missen.

En waarom zou ze niet eerlijk tegen zichzelf zijn? Over een paar minuten zou ze bewusteloos raken en naar de bodem van de zee zakken. Dan kon ze maar beter haar fouten onder ogen zien. Ze had er een zootje van gemaakt.

Voor de buitenwacht was ze de sterke mater familias. 'Die had tot aan de dag van haar dood de touwtjes strak in handen,' zouden ze in de kerkbanken bij haar begrafenis ongetwijfeld zeggen.

'Te strak als je het mij vraagt,' zou dan een andere kerkganger mompelen. 'Een echte tiran was ze.'

Op het eiland was ze niet geliefd, dat wist ze zelf ook wel. Maar ze had alles altijd gedaan voor de familie. Voor haar gezin, voor haar jongens. Haar imperium was hun erfenis.

Het zeewater stroomde nu haar neusgaten in en kwam in haar holtes. Ze proestte, verslikte zich. Als ze zo definitief kopje-onder ging, zouden ze haar niet hier uit de zee vissen. Het was vloed en de stroom zou haar lichaam samen met de zuidwestenwind – windkracht vier, schatte ze in – richting de oostkant van Texel stuwen. Misschien vond iemand haar op de dijk bij de IJzeren Kaap. Een dagbaken voor de scheepvaart, bijna tweehonderd jaar oud, maar een foeilelijk ding. Niet de beste plek.

Verdorie, als ze er dan maar niet zo'n wanstaltige herdenkingsplek van zouden maken. Met een gammel houten kruis, doorweekte briefjes en verlepte plantjes.

Voor het eerst voelde ze de paniek door haar lijf stromen. Haar hart sloeg over en ze hapte naar adem, maar haar mond zakte onder water. Ze snoof door haar neus, kreeg geen lucht meer. Water kroop dieper haar longen in. Ze schopte. Kwam weer even boven. Een hap lucht. Nog meer zeewater.

Waarom vocht ze nog? Niemand kwam haar redden. Ze kon zich laten gaan.

Noa sloot haar ogen en stak haar handen in de lucht. Een golf sloeg over haar heen en langzaam zakte ze naar beneden. Even zag ze haar moeders gezicht, die zachte glimlach. Voelde haar laatste kus. De kou was nu overal, het zwart om haar heen werd donkerder. Totdat ze zelfs achter haar oogleden helemaal niets meer zag. Totdat ze helemaal niets meer voelde, en eindelijk alles stil was geworden.